



Redactat de NICU STEJEREL.

Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la graniță.

Sufflă vînt de primăvară,
A pornit »Cucul« prin țară,
Vești din țară să adune
Și mai rele și mai bune.

Cucule, pasere șoadă,
Ce tot zbîntuți tu din coadă
Ean te-avîntă 'n mărșez zbor
Și spre graniță-ți dă zor.

O! aicea te-o uimi
Fericirea, ce-i găsi.
Căci nu-i șagă, dragă frate
Câte Burdi ni-le face.

El ne 'mparte pomei și viță
Chiar cultură mongolică,
De azi-mîne noi n'om ști
Români sau mongoli vom fi.

Si să nu mergi mai departe,
La, aci Megia proape,
Ici te-ășază pe străjoi
De unde toate vedea poți.

Si mi-ți fă ochirea roată
De cuprînde valea toată.

Ce zici? nu-i aicea rai
Decît toate mai dihai?

Ia-n privește sîs la munte
De vezi raiul cum se duse.
Dar las ducă-se 'n pustiie!
La ce avem pe Silardie?

Ai să vezi și papagai
Ca la moș Adam în rai.
S'ai să vezi și șoimi (câi) semeși
Cum pe Szilard mi-l repede
Dela băncet pân' la gară
De toată lunca se miară.

De auzi vr'un chicotit
Ști-vei: Ion Papagal l'a stărnit.
Căci el, frate, de-ți vorbesc
Apa 'n loc mi-ți-o oprește.

Așa de 'ntelept grăesc,
Cînd răsul îl podidește,
De sărmanul Solomon
Pîngă el ie un atom.

Dea vezi vorba la cai?
La 's ai altor papagai!

La chilă i-au cumpărat
Nistor și Iosif fârtat.

Să-i ducă 'n Sebeș-orăș,
Să mi-i facă papricaș
Lui Burdia, de-i va fi dat
Să s'aleagă deputat.

Poftă mare cui n'o are
L'asă bogată mâncare!
Ce-i bravi să se 'ndestulească
Cu mămăligă din traistă,
Că-i mai bună ș'omenoasă
Ca carnea de cal grețoasă.

De-aci, cuce, mi-te avântă,
Granița toat'o colindă
Pliscu cleaș'o să-ți rămâe
De atâta minunăție.

La Petnic nu te opri,
Că te întâlnești cu Chendi;
Tot așa la Pârvova
Că greața te-a apuca.

Nici la Trecova nu sta:
Ce-ai să faci cu Pavelea?
N'ai cuvânt ca să nu-mi crezi,
Ii ști: sunt toți »burte verzi«.

Ci-ți ia zborul spre Sebeș,
Ce se 'ntinde spre cel șeș.
Aci mare tãmbălău
Burdia dă bogat vâlău.

La flămânzi și hãmisiti
Și de Dumnezeu lihniți
La minte și buzunari
De's mai buni de anticvari.

Să'l proclame candidat
În scaun de deputat;
Că ni-a fericit destul
De ne rãde și dracul.

Și el ne-o mai ferică,
De visui s'o izbândi;
Dacă nu cu altceva
Cel puțin cu America.

Tu lasă-i să chefuiască,
Pe Burdel să-l preamărească.
La vâlău nu lăcomi,
Că rea pozna poți păți.

Stropși-te-ar, Burdală, hida!
Ce ne fericesti atâta?
Fericeste și pe alții!
Că ne'nvidie și dracii.

Doamne! mult ne ai tu drag,
De-ai trimis belea pe cap.
Doamne, ia-ne pacostea,
Ce ne-omori cu dragostea?

Ghiocel

DOMNIȘOARA DE LA ORAȘ — LA SA



D-șoara: Spune-mi leică Măriu
pe ce se poate cunoaște vaca, care
lapte covășit?...

— Învață întâi să ști mulge, apoi
cunoaște.

Din scânteele poetului POMETESCU.



Omul este mare, nu prin nume, naștere sau avere, ci prin fapte bune.

Multi sunt în lume »binevăzuți« din cauză, că lumea »nu-i vede destul de bine«.

Cine și-a stricat stomacul — laudă cumpătarea.

Adevăratul păstor trebuie să învețe cu cuvântul și cu fapta, ceea ce poate îndruma poporul spre o deșăvârșită bună stare materială și bună pace în societate.

Nu e nimic mai trist pentru om, decât să se vedea slugă în casa în care a fost stăpân.

Cel mai fericit dintre oameni este acela, care unește inima cu mintea, bu-

nătătea cu blândetea și curajul cu răbdarea.

Omul își închipuie, că va avea în totdeauna vreme ca să se gândească și la moarte, și prin aceasta rea credință omul își termină viața fără să se gândească la ea.

Nu vă reamintiți nici odată serviciile ce le-ați făcut, ci din contră uitati-le. Aduceți-vă aminte în totdeauna, de cele ce le-ați primit.

Prin meșteșugiri, poate cineva să se impună multă vreme, dar succesul artei nu este totdeauna tot așa de lung, ca cel al rațiunii.

Luxul este cea mai mare rușine pentru femeia săracului.

Mai lesne învață un dobitoc, decât să ia povață un rău înțelegător.

Bună e mâneacă lungă,
Dar pânza să se ajungă.

Cu cât mai bine cunoști lumea, cu atât mai puțin te poți orienta în ea.

Cine nu are cel puțin un copil, nu are trebui să fie admis ca învățător.

Seriositatea unui om se cunoaște după răsul lui.

Unii oameni contrazie, numai ca să arate, că și ei au o părere.

Unii oameni numai atunci sunt capabili de fapte mari, când ajung în nenorocire!

De dinții găunoși și de oamenii cu
fașul prin niori, căutam a ne scăpa cât
mai curând.

Nici făclia adevărului nu arde fără
să facă fum.

Vrei să ai copii sănătoși? — Dă-le
să bea lapte. Vrei să ai copii bolnăvi-
cioși, nervoși, nevoieși, plini de toate
doălele: dă-le să bea beuturi spirtoase.

VARA ÎN — BIRT.



Oaspele: Parcă vinul D-voastră e
mai bun acum — că astă iarnă.

Birtașul: Trebuie să ști, D-le, că
în căldurile asta mari, apa evaporează
din vin.

ÎN TRAMVAI.

Un avocat din Timișoara grăbindu-
se la tribunal s'a urcat într'un tram-
vai electric — mai plin!

Un prietin văzându-l schiopătând, îl
întreabă, da ce-i cu laba, mă?...
— Uite, frate-am venit cu un tramvai
plin, și a trebuit să stau tot într'un pi-
cior!

— Bine, dar ce-ai făcut în celălalt
picior?
— Pe acela au stat alții!

ȘI-A BOTEZAT COPIII DUPĂ A, B, C.

Un țărăni intră la preot și-l poftescă
la biserică, să-i boteze pe nou născutul.

— Și cum vrei să-i pui numele?

— Gligor, mă rog Domnule Părinte?

— Și pentru ce tocmai Gligor?

— Pentru că așa mi-a spus pruncul
cel mai mare, că să vină la rând!

— La ce rând?

— D'apoi, uitați-vă: el (cel mai mare)
e Avram, al doilea, Bucur, al treilea,
Constantin, al patrulea, David, al cincea
— e fată, să iertați, — Elena, a șasea,
Fevronia, și acum al șeptelea Gligor!

— Să dea Dumnezeu, să ajungi și la
— Zamfira!

COPILUL — PENTRU FATĂ.

Intr'un birt domnesc, o drăguță de
servitoare, ducând în cuină o corfă cu
vr'o 20 farfurii de porțelan fin, să în-
pedecă în pragul ușii și — zup! cade
cu ele și toate fac puzdării!

Plânge biata fată și să jăluiește, că
plătuța ei de pe două luni — s'a dus
dracului! Un copil-chelner, văzând a-
ceastă și prinzându-i milă de fată, zice:

— Lasă-le dracului, o să impac eu lu-
crul acesta. Și se duce — oblu la bir-
taș în cancelarie. Tremurând îi spune
că ce a făcut (el).

Birtașul, mândros, că nu are ce lua
de la copil: îi trage două palme stra-
jnice, de până seara i-a umblat limba
în gură — ca'n clopot, și l'a alungat a-
fară din cancelarie!

Un alt-cineva văzând aceasta îl în-
treabă:

— Bine, măi băiete, cum vini tu să
rabzi pentru fată?

— Păi, bine, mă rog: nu avem noi
«băbălii» datorință, să apărăm pe cei
mai slabi?!

Glume



NOI ȘI STRĂBUNII.

Toți ne mândrim azi (afară de Burea, Bozgan Elocza și Șeghescu) cu vechii străbuni.

Dacă însă străbunii s'ar șcula din morminte, nu credem să se mândrească cu — moderații și pre — înguștii.

ȘCOLARUL BUN.

— Ți place, Ioncle, să mergi la școală?
— Da, îmi place, dar nu-mi place — să stau acolo!!

DIN BUDAPESTA.

A.: Cine a aflat praful de pușcă — fără fumi, a fost om cumințe.

B.: Asta nu-i nimic. Acela ar fi om cumințe, care ar afla: o Budapesta — fără jidani.

NU VEDE BINE.

Nevasta: Mă, Precup, pe semne, iar ai văzut fundul sticlei.

Bărbatul: Dar nu ști tu — că eu sunt scurt de vedere?!

TIMPUL E BAN — ZIC ENGLEZII.

Dacă ar fi așa, vai de noi, că tot l'ar cheltui săracii.

CROITORUL.

— Ei, Domnule! D-ta beai șampanie, și mie nu-mi plătești hainele.

— Dăr cine ți-a spus D-tale că eu plătesc — șampania?!

BEȚIVUL. — ȘI LIPITORILE.



Un bețiv, iluminat într'o noapte cum se cade, mergând a proasta prin oraș, dă de o farmacie. Ce-i pică în mințe, ce nu, să pune cu pumnii și bate 'n ușă, de nu-i glumă. Dela o vreme farmacistul se scoală și deschide ușa.

— Poftim înăuntru, ce poftiți?

— Nu intru — zice bețivul — ci am vroit numai să vă întreb: că aveți lipitori?

— Da, avem.

— Dar pus'ați aseară apă pe ele?

— Da, am pus — apă proaspătă.

— De aceea vă întreb, că de v'ați fi uitat să puneți, se putea întâmpla să crepe toate și ar fi fost păcat! — Noapte bună!

LA BIRTUL DIN SAT.

La birtul din sat s'a întâmplat o bătaie strașnică: între un român și un ungur.

Îtreabă a ajuns la — judecător. Românul cu martori români, ungurul — cu unguri.

Judecătorul i-a strigat pe toți pe nume. — Când a strigat pe unguri, toți răspundeau: jelen! jelen! (Aici, aici!)

La sfârșite, un român, spune judeului: — »Mă rog la Domnu judecător, să

luați la pătrucol: că ungurii ăștia toți mințesc, până la unul!

— Cum așa? întreabă judele.

— Dapoi iac'asa, mă rog la cinstita Lege, că oamenii ăștia, de ungur, toți mințesc, pentru că bătaia nu s'a ținut la birtul românesc, la jupuneasa noastră: Ielena, ci la jupânul Morîț Căcavanștein!

INTRE STUDENȚI.

George: Mă Ioane, mie mi sete al dracului, par'că vin de pe deșertul Saharei, unde mi-a părilit soarele un an de zile gâtlejul. Mi s'a uscat de poți scăpăra din el.

Ioan (care nu vrea să înțeleagă unde țintește colegul său): Venind din Sahara peste Marea-Mediterană, de ce n'ai înghițit-o?

MEDICUL ȘI CHIRIA.

Stăpânul de casă: Știți, că medicul cel tânăr, din etajul II-lea e omul dracului!

Azi; când m'am dus să-i cer chiria, știți ce-a făcut? Nici nu m'a lăsat s'ajung la vorbă: îndată mi-a luat pulsul, m'a pus să scot limba, mă bate în piept, spate, apoi îmi scrie o rețetă și-mi poruncește: ca 14 zile să nu mai cutez a eși din casă!

LA STATUIA LUI HERCULES.

Două dame stau înaintea statuie lui Hercules, și se minunează de groznicia figurei. Hercules era făcut de tot mare și cum cu brațele sale vânjoase numai așa din jucărie frângea șerpii țăriași.

D. 1.: De câte ori privesc statuia această, totdeauna îmi vine în minte că...

D. 2.: Că — ce?

D. 1.: Că, câte lemne mi-ar putea aduce acesta odată — din pădure!

Bărbăţelul drăguşul.



Naşul întreba deunăzi pe bărbatul meu: Ai telefon în casă?

El: Da, am două: nevastă-mea şi soacră-mea, toată ziua nu mai tac!
Ce bărbăţel cuminte!

NU MĂNÂNCĂ „TREFLI.“

Un jidan, spurcat de urât: picioarele carne şi sucite, spetele la o parte, capul întralta, cu un ochiu se uita la dreapta, cu altul la stânga, o gură jimbă, buzat de două degete, un nas de tot respectul şi o barbă, de care şi dracul s'ar speria la miezul nopţii — trecând pe lângă o casă zbiară după zdrenţe, ca măgarul când simte ploaia. Auzindu-l un porc, sparge cocina, sare peste poartă şi fuge guiţând de credeai că-i îndrăcit.

Văzându-l jidanul, strigă cu mirare: »Nii, ce fuge thu prostele, eu şi așa nu muncam »trefli« — numai »çoşer«!

NU-ŞI ADUCE AMINTE.

Un om care strigă mereu: »Jos cu alcoolul!« (Înţelege: jos cu el — pe gât în jos). Odată având capul plin, s'a proptit de un gard şi — având şi proces cu stomacul prea umflat, a început a vărsa.....

De unde, de unde nu, din gard — de sub gard, destul că i-s'a ivit la picioare un zăbleac de căţeluş mic-mitit şi-l lingea, şi-l gugulea. Inholbându-şi bine ochii, omul nostru, — şi al dracului — vede la picioare căţeluşul şi se minunează: de unde vine căţeluşul acesta? Eu ştiu bine, că am mâncat mult, am băut şi mai mult, dar că aş fi înghiţit şi căţeluşul acesta, pe care acum l'am dat afară, adecă l'am fâtat: De asta nu-mi aduc aminte!

EPIGRAMĂ.

Nici când n'ai fost invidiat?
Şi nimeni nu te-a criticat?
Şi nimeni nu te-a plagiat?
Pe nedrept n'ai fost judecat?
De versu-ţi n'a răs vre-un asect?
Atunci, — atunci nu eşti poet!

LA BANCĂ.

Contabilul (nou) către servitor: Nene Mitre, fi bun adu-mi un păşar de apă.

Servitorul: Eu? Poate nu şti, că eu sunt şi membru în direcţie.

Contabilul: Aşa? Pardon.

CINE-I MAI FERICIT?

Muerea: Oare cine-i mai fericit la noi în sat, bărbate, dragă?

Bărbatul: Cine altul, decât popă nemţilor?

Muerea: Pentru ce?

Bărb.: Pentru că el nu are soacră!

L'A CUNOSCU.



Nevastă: Bărbătele, dragă, îmi
cumpăra pălăria cea frumoasă, ce am
văzut-o amândoi în vitrină?

Bărbatul: Cumpăr, dacă mi dai
cheia dela poartă.

Nev.: Bucuros, poștește-o.

Bărb.: Cu mulțumită, dar de data
asta tot nu-ți cumpăr pălăria.

Nev.: Te-am cunoscut, cătelule, și
pentru aceea ți-am dat cheia dela pod.

A apărut

ȚERANII

de scriitorul rus **Anton Cehov**, în românește
de **Dr. L. P. Dan**. — Un drăgălaș volum
:: :: de 80 pagini. — Prețul **50 bani**. :: ::

Scrierea aceasta a celebrului nuvelist rus,
apare pentru prima oară în limba română. Ea
cuprinde pagini duiioase, pline de o înțelegă-
toare simpatie pentru viața poporului dela țară,
din uriașa Rusie.

Țeranul rus, cu multele sale năcazuri, cu mizeria
lui mare, cu șicanele ce le îndură din partea sur-

tucarului administrație moscovite, m u j i c u l rus,
care știe numai de muncă, beție, foame, lacrimi,
boli și moarte — e zugrăvit cu simțire și cu o
superbă cumpătare artistică, de acest realist de
forță al Rusiei, Anton Cehov.

Povestirea „Țeranii” tradusă cu îngrijire, e
urmată în broșura aceasta de o foarte reușită
schiuță: „Oh! Pasagerii ăștia!” o scenă admi-
rabilă prinsă din viața de toate zilele, în care
acelaș scriitor se arată ca un excelent umorist.

Cititorii cari doresc să-și procure această lu-
crare literară pot trimite costul volumului,
în mărci postale pe adresa traducătorului: **Dr.
L. P. Dan**, Redacția „Luptei” — și-l vor primi
cu posta următoare.